Ч. 138 (11.391). Львів, субота 23. червня 1928. Почтова оплата заплачена ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 23-41. Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

З мертвої точки.

Львів, 22. червня 1928.

Вчора одержала наша редакція з Ню Йорку від гром. К. Лисюка листа, який знову у всій ширині поставив перед нами справу нашого економічного положення, кредитових потреб та можливостей їх заспокоєння. Гром. К. Лисюк, один з українських нюйорських бізнесменів, власник філятелістичного підприємства, пише:

„Випадково попав у мої руки кусочок газети „Діло" ч. 118 і там прочитав в „Власними силами". На превеликий жаль, стаття не вся. Прочитав я і бачу всю ту небезпеку, яка може з того вийти. Витаю заклик гром. О. С. і на його поклик складаю 20 дол. (чек залучую) та прошу переслати, куди де буде збиратись той фонд. Це петля на шию громадянства, та вона нас не налякає. На мою гадку ця небезпека не буде страшна, якщо ми її стрінемо всі разом. Всі, що розуміють вагу тієї акції, нехай зложать по своїй спроможности, і це листане, щоби зібрати не 500.000 зол., але 50 мілінів. Таж не лише в Старім Краю є патріоти, але й в Америці є заможні люди, то чомуж би не дали хоч трохи? Вони все дають і дадуть. Слід тільки взятися за справу і повести правильну організацію. Більше праці! Всю енергію й силу волі скупчувати в одній напрямку — і я певний, що будемо мати втроє більше як ми втратили через відмовлення кредитів. Треба тільки зробити заклик в Америці через пресу та настановити представника по комерційним справам для звязку з краєм. Через нього можна пересилати капітали до краю. Краще в краю їх льокувати, як у жидівських банках в Америці".

Порушена справа для кращого зрозуміння вимагає пригадки і деякого пояснення. А саме: в середині травня ц. р. Банк Кр. Господарства (б. Банк Краєвий) виповів українським кредитовим установам кредити у висоті 500.000 зол. і то в часі найважчого переднівку. В звязку з цим фактом, як відгомін на нашу статтю „Кредитова петля" зявився лист одного тернопільського громадянина (О. С.) з пропозицією створити з громадських пожертв фонд „ратунку від петлі". Витаючи благородний почин тернопільського громадянина, ми не вважали цеї пропозиції можливою до здійснення в переднівковому і передвакаційному періоді.

Зате ми виступили з пропозицією більшого уактивнення наших кредитових установ шляхом придбання американських кредитів. Крім того візвали ми наше громадянство перевести пропаганду за переносом дрібних заощаджень з чужинних установ до українських.

Лист гром. К. Лисюка є дальшим і ширшим відгуком на порушені нами питання. Небезпеку „кредитової петлі" частинно і тимчасово усунено в той спосіб, що Банк Кр. Госп. внаслідок інтервенції згодився на негайну сплату 25 проц. вимовленого кредиту, а сплату решти відсунув на три місяці. Тимчасом українські установи можуть старатися здобути кредит у Банку Рільнім.

Як бачимо, ця розвязка справи є лише тимчасова і недостатня. Найважніше, що вона трівко не усуває „кредитової петлі", яка по лінії польських політичних замислів кожної хвилі може завагітіти над українськими установами. Історія з вимовленням кредитів Банком Кр. Господар. доказує, що українська економіка може бути звихнена чи підірвана польською політикою у відношенні до українців навіть стягненням розмірно невеличкого кредиту у хвилі особливо важкій (напередвідні або підчас якоїсь елементарної катастрофи). До тогож факт вимовлення кредитів Банком Кр. Господ. не забезпечує нас перед можливістю повторення такого самого експерименту іншими польськими державними акредитуючими установами.

Сума всіх кредитів, якими користуються українські установи в польських акредитуючих інституціях, є мінімальна. Вона не багато відбігає від одного міліона зол., себто цифрово становить 1 двацяту, а реально 1 шістьдесяту частину передвоєнних кредитів в австрійських краєвих і півдержавних установах. Розуміється, теперішні кредити не заспокоюють навіть сотої частини наших кредитових потреб. Але коли вони вже в теперішній своїй ліліпутній висоті криють у собі небезпеки економічно-політичної натури, то тим більше вони були би небезпечними, колиб навіть були значно більшими.

Все це настирливо примушує нас оглянутись за більш безпечними, тривкішими і більшими кредитами. Ясно, що найбезпечнішими кредитами — чи то в формі вкладок, чи позик, є наші власні українські кредити. Генеральним кредитовим джерелом для повоєнної Европи, для всіх держав і всіх народів є Америка. Держави акредитують великі банкові концерни під державною контролею і забезпекою, народи акредитують їх американські земляки в різній формі. Ми вже нераз згадували, що литовську валюту (літ) уфундували американські литовці. Галицькі жиди тримаються й розбудовуються економічно, а навіть ведуть тиху боротьбу з українською кооперацією виключно завдяки видатній фінансовій допомозі своїх американських земляків.

У хвилях важкого лихоліття багато допомогли нам наші американські земляки. І сьогодні їх допомога (рідній школі, читальням, інвалідам), є великою рубрикою в нашому народньому бюджеті. Однак ця рубрика є хитка, непевна, патріотична, та все є непідхожою в національному рівнянні. Зрештою, жертвенність наших амер. земляків на старокраєві освітні й гуман. цілі одно, а творчі, продуктивні кредити, базовані на чисто купецькому рахунку, друге. Як доказує лист гром. Лисюка, ті кредити можна здобути тільки треба нам правильної організації, треба найти шляхи і способи, щоби зібратися до скарбниці наших американських земляків з метою здобути гроші на ширше економічне а тимсамим і певне інше будівництво на рідній землі.

Наша країна від теперішню хвилю обведена кільчастим дротом. Варстати праці зруйновані, заробіткова еміграція, яка перед війною сік-річно вливала 3—4 міл. корон золотом в господарські артерії нашого села припинена. Українське село під Польщею задихається. Нам потрібно грошей, грошей і ще раз грошей, щоби оживити кружбу нашого економічного життя, щоби створити нові варстати праці, щоби сотням тисяч людей дати працю, заробіток, щоби економічною організацією звязати їх в одну цілість, в суцільну, непоборну національну фалянгу.

Хтож може нам допомогти в тому змаганні, як не наші американські земляки? І вони допоможуть. Тим більше, що яких 5 міл. зол. кредиту та 1 міл. зол. пожертв на безвідсотковий або низьковідсотковий кредит для людей кредитово слабих (молодих ремісників тощо) — цеж не така велика сума, коли мати на увазі що в американських, здебільшого жидівських банках спочиває до 30 міл. долярів українських заощаджень, опроцентованих на 4 проц. Кредитова допомога наших американських земляків — це основа життя, праці і заробітку міліонів, це будова української культури, це підтримка в добі лихоліття, це випростовування хребтів, що подекуди починають гнутися, це реальне і пляннове розбудовування будуччини українського народу. А одночасно це дань Україні від тих, яких скорше чи пізніше залле американське море. Обопільна свідомість того повинна заставити нас до негайного переходу від слів до діл.

Не час тут і не місце подрібно розводитися над підходом й організацією американсько-українського кредиту. Ще раз підносимо цю справу в непохитному пересвідченні, що небаром вона вийде на шлях плянової, організованої акції, що поклика ні до того чинники й установи рушать з мертвої точки.

На економічні теми.

Про розбудову Українського Пенсійного Інституту.

(Надіслана стаття.)

Мені здається, що стаття в „Ділі" з 19. ц. м. про Український Пенсійний Інститут порушує справу настільки важливу, що повинна стати предметом розваги ширшого загалу. Особливого значіння може бути точка, де говориться про **додаткове забезпечення** українських приватних службовців шляхом примусової ощадности, при чому кожен службовик став би повним і виключним власником вплачуваних щомісячно квот і від нього залежалоб також, чи він схоче користуватися відсотками зараз, чи рентою колись.

Мова досі про українських прив. службовців. Але додаткове забезпечення придалосьб не тільки одним прив. службовцям. Таке додаткове забезпечення дуже й дуже придалосьб навіть усім державним українським урядовцям та службовцям. Крім звуженої емеритури надалосьб ще того роду додаткове забезпечення, яке запевнилоб краще будучність нашим емеритам і їхнім родинам. До того прийти доволі легко, відсилаючи обовязкову пайку зі своєї місячної платні за весь час чинної служби до установи для забезпечення кращої старости. Така примусова, добровільно принята на себе ощадність вийшла би на пожиток усім урядовцям і службовцям, а справі розбудови українського національного господарства віддалаб величезну прислугу. Бо відомо більше як [illegible] двигає народи вперед, як їхня економічна сила. А хіба ж її сьогодні [illegible] сягнемо? Є але [illegible] може бути [illegible] це. Колиб кількадесять тисяч наших державних урядовців і службовців схотіло сьогодні створити для себе додаткове обезпечення на старість і до того приступило правильними щомісячними вкладками, тоді вже з самих відсотків моглиб повстати у нас поважні початки нашого національного промислу.

Поза тим маємо чимало людей, рівнож приватних урядовців і службовців, занятих або по власних або по чужих канцеляріях та установах: нотарів, адвокатів, і субститутів нотаріяльних та адвокатських і т. п. аж до післанців включно. Маємо поза тим шари робітників і ще більші маси селян. Чиж би їм не придалося також забезпечення на старість?

Франція належить до найбільше грошевитих держав на світі, а ті величезні капітали є нічим іншим, як дрібненькими ощадностями французьких робітників, складаних систематично щомісячно до французьких кас. Так виросли великі банки французькі й американські. Завдяки тій системі наші емігранти в Америці також поволеньки доробляються гротиків й фортуни. Бо зерно, хоч і як маленьке, виросте напевно величавим деревом, але треба його доконче колись раз посадити.

Жидів усі держави не люблять, але нічого їм зробити не можуть. Кожне місто в Польщі — то жидівська цитаделя. Через економічну розбудову добивалися самостійности чехи і поляки, як нині добиваються її каталонці. Коли 1815 р. варшавське князівство прилучено до Росії, як т. зв. Королівство, один з міністрів (Любецький) сказав тоді так: „Нам треба трьох річей: 1) Школи — себто розуму. 2) Торговлі й промислу — себто заможности. 3) Фабрик зброї. — Маючи це будемо самостійні навіть під Москвою".

Я. П.

СОКОЛИ-ГЕРОЇ.

Перед сокільським здвигом у Львові.

Їх памяти присвячує „Сокіл-Батько" день 24. червня н. р., себто найближчу неділю. Присвячує цей день всім тим, які в найлішій зорі пішли на поклик і не вернули назад в свої сокільські гнізда. На віки відлетіли!

Вже в 1914. р. воєнна буря стяла їх лиш дети. Клали свої буйні голови чи над синім Дунаєм, як Володимир Гузар, чи в своїх рідних Карпатах, як Сух Михайло, іншім заливали власною кровю білі стели Карсту, засівали [illegible] кістьми [illegible] Альбанію, пропадали в сибірських тайгах, а немало їх в підірваним кредиві, знесилені бурею війни вертали вмирати на Рідній Землі за її волю, за її долю.

Українське сокільство, якого так мало інтересується наше невідь-чуже громадянство, віддало тисячі їх. Сам Сокіл-Батько не дорахується їх по війні [illegible]. А всі інші? де тільки одно товариство. А всі [illegible] Таж сокільських гнізд було до війни 900 в всіх вони мали між своїми членами убитих і ранених!

І вийшли змолоду. Отсюди відомі усі: Клим Гутковський, Осип Горук, Олекса [illegible], Федь Будзиновський, Софія Галечко, [illegible] Черник, [illegible] [illegible]

вецький, С. Гаєва, Л. Соєвко, Р. Новковський, З. Дума, В. Охнич, Р. Ширбаковський, А. Степанів, В. Навізлав, Я. Пачовський, І. Сроковський, П. Бріль, Бучацький, В. Гойванович, П. Курилас і О. Гуаль.

Покинули на віки сокільські гнізда довоєнні побратими Сокола Прадідиа довоєнні побратими Сокола Праділа члени С. В.: д-р І. Чупенко (Олесяни) й Микола Міхновський (Харків).

Отсе сам Сокіл-Батько. А кількож то не дораховують своїх членів-Соколів усі ті довоєнні гнізда? Скільки взагалі жертві кроплі зложило нище Т-во враз зі своїми філіями на Вівтарі Батьківщини.

Сумом прибиті зійдуться Соколи в неділю на площі Сокола-Батька на панахиду за впавших побратимів. Там сокільство помине їх память, а пополуднї стане до вправ, щоб засвідчити, що давній сокільський дух живе в пособних гніздах, бо

„pro patria est,
dum ludere videmur.

Blue bov.

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 21. червня 1928.)

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СЕНАТУ.

Дальша бюджетова дебата.

(ік) Сьогодня вранці було записаних до голосу 25 сенаторів. Сенат врешті зрозумів, що цього досить і приняв внесок на зачинення лісти промовців. Однак внесок на скорочення часу промови до 5 хвилин більшістю голосів відкинено. Першим промовляв сен. Тулїє (ХД), який не зважаючи на свій старенький вік торочив гумористику на тему терміну „руський" і „український". Дозволяв ласкаво українцям уживати терміну „український", однак доказував, що польський нарід від віків говорить лише „руський" і порівнував це з терміньольогією „дайче" у Німеччині та „німець" у Польщі. Зрештою, мовляв, якби не поляки на „землях рускіх", то там не було би й русинів, а були би лише самі татари. Сен. Клушинська (ППС): Положення в сенаті вірно відбиває стан річей в Польщі, де ніхто не знає ані дня ані години і мусить бути на все приготований. Перестерігає уряд, що всі затії, які мають відігратися на парляментарному ґрунті в осени при зміні конституції чи виборчої ординації, можуть викликати бурю, про яку нікому й не сниться. Сен. Галущинський (гл. нижче). Сен. Срединський (Пяст) не розуміє офіціяльного оптимізму, бо бачить скрізь велику нужду та коли би міністра не мали міністерських ух лише пепесівські то чули би шелест невдоволення. Сен. Ночніцький (Визв.), бідкає над занедбанням освіти. Сен. Макух (соц. рад): Хоча українські землі найбільше знищені та війною роздерті на 4 части, то вислід боротьби не є для нього відємний, бо національна свідомість протягом кількох місяців збудилася на стільки, що в нормальних часах треба на це десяток літ. У всякому разі український нарід переряв своєю кровю засиджения, на яке покликується польський нарід на наших землях. Опісля переповідає недолю українців від 1919 р. аж до виборчих зловживань включно. В останньому часі придумано нову справу т. зв. реґіоналізм. Чи це все є способом розвязки української проблеми? А як відноситься до цеї проблеми само польське громадянство? Професор університету у Варшаві Цибіховський у своїх викладах пропагує думку, що лише польський нарід має повноту прав, а національні меншости є лише толерованими. В останім часі ППС теоретично признає, що українцям і білорусам треба признати територіяльну автономію, але на практиці нічого не робиться. Взагалі панове не мають відваги глядіти просто у вічі українській проблемі. Трактуєте її як внутрішню справу, тимчасом це справа міжнародня. Її не розвяжеться в самій Польщі. Український нарід займе в Европі більше місця і ця справа може бути розвязана лише в Києві. Що торкається економічного стану, то наша земля найбільш потерпіла від війни, а ніхто не прийшов нам з допомогою. Валютова реформа Грабського підрізала український нарід, однак земельна реформа вцілила в само серце. Кольонізацією виконано велику пропасть поміж обома народами і викликано ненависть зовсім непотрібно. Предложеного урядом бюджету населення не витримає. Серед тих умов наше відношення до бюджету ясне. Сен. Копчинський (ППС) говорить спеціяльно про шкільництво. Сен. Осовський (ЗЛН) обговорює ресорт мін-ства судівництва. Сензаційною була заява сельробівського сенатора Ковицького. Після того, як ствердив, що бюджет накладає на населення більші тягарі, ніж воно може їх витримати, поставив запит: „Чи українське селянство і робітничі сфери можуть мати довіря до цього уряду?" і на той запит відповів так: „Могло би мати довіря лише до селянсько-робітничого уряду з участю наших людей(!). З огляду на вороже становище уряду і на теперішній режім буду голосувати проти бюджету". (Цікаво, чи за цю промову погладить сельробівського сенатора по голівці.) Сенатор о. Татомир у своїй промові головно торкається потреб селянського населення. Стверджує, що 60 проц. рільників голодує на переднівку. Рішуче противиться збільшуванню селянських податків. Критикує політику кольонізації та зголошує цілу низку вимог на покращання селянської долі. Польська молодь співає „не жуцім земі сконд нам руд", таксамо і ми не кинемо землі, на якій ми і наші батьки родилися. Голос, який тут підносимо, не є голосом шовінізму, як це панове називають, лише пригніченого народу. Не бажаємо чужого, але свого не дамо. Опісля промовляли сен. Радимінський (ХД), Цястек (Визв.), Соколовський (ППС), Іжицький і Грушчинський. Після 9-ої год. веч. дебати продовжуються далі.

ПРОМОВА СЕН. М. ГАЛУШИНСЬКОГО.

(ік) Промову, яку нині виголосив сен. Галушинський, можна схарактеризувати лише як певну політичну подію, настільки вище стояла вона своїм рівенем, так змістом, як формою, понад велику більшість промов, які пролунали з сенатської трибуни. Вже зразу після першого речення звернула вона загальну увагу, яка проявилася в глибокій тишині, серед якої повна саля слухала її. Такі промови, як нинішня сен. Галущинського, безумовно причиняються до піднесення авторітету цілої нац. репрезентації.

Короткий зміст: Протестує проти того, щоби заяви представників українського народу трактовано, як безпідставні претенсії. Вони є висловом найбільш суттєвих потреб нації. Українські скарги стрічає дехто з панів зі сміхом, але не сміється нарід, якого шарпає сердечний біль. Промовець цитує слова Жеромського, що горлістю батьківщини є жага кривди, яку вважає своєю місією. Перейшовши після чудового вступу до суті справи, по черзі переповідає промовець детайльно справу українського шкільництва, трактуючи його з широкого погляду вселюдської педагогії. Переходить по черзі передшкільну, позашкільну освіту, народне, середнє і вище шкільництво та доходить до внеску, що єдине задоволення українського шкільництва в нинішніх умовинах може бути лише в признанні принципу нац. шкільництва і віддані його власній адміністрації зі своїм окремим міністерством включно. Велике враження зробило переповідження поліційних метод, пристосовуваних до українського університету. Дальший уступ присвячено реґляментації учительства. Переходячи до справи станиславівської гімназії, промовець обговорив цілу моральну систему, пристосовувану до середньо-шкільної молоді. Доказував, що така політика мін-ства і кураторії мусить доводити до щораз частіших подібних випадків. Похід української молоді підчас польського нац. свята в Тернополі був похожий на похід побіджених картагінських військ під ярмом, з тою ріжницею, що картагінці не були вороже на такі обиди, які падали в сторону української молоді. Далі торкається справи нострифікації, пласту, „Сокола" і відносин, в яких опинилося українське мистецтво та письменство. Наводить факт конфіскати аполітичної повісти Коцюбинського і тому поезій Богд. Лепкого, про які тутже цитує рецензію Ю. Каден-Бандровського. Згадує про заборону деклямувати вірші Франка, про шикани за найдрібніші провини виділів „Просвіти", яким грозиться зачиненням за деякі театр. вистави.

Польські політики домагаються від нас, щоби ми не надужиали їх терпеливости, але і наша терпеливість має свої границі і нас доведено вже до стану розпуки. Мусимо домагатися трактувати нас, як вільних громадян, а не як невільників і непристосовування до нас подвійної моралі, лише обєктивізму під кожним оглядом і на кожному полі.

ПРАВНИЧА КОМІСІЯ.

(ік) Правнича комісія радила нині над внеском у справі звершення піднятого мірного для однокімнатних помешкань. З огляду на заяву уряду, що висловився проти внеску, комісія цей внесок відкинула.

ПРО ЗАКРИТТЯ СОЙМОВОЇ СЕСІЇ.

(ік) Нині вполудне адютант марш. Пілсудського підполковник ген. штабу Пристор відвідав маршалка сойму Дашинського. Ближчих подробиць розмови до відома преси не подано, однак не підлягає сумнівові, що вона торкалася справи закриття соймової сесії.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 21. червня 1928.)

НОБІЛЕ НАЙШОВСЯ — АМУНДСЕН ПРОПАВ.

(ік) Вчора в год. 9.30 рано італійський майор Мадделено летючи понад вічними ледовими підбігуновими полями і кригами, на одній кризі замітив намет ген. Нобіле, на якому повівало кілька різнокольорових прапорів. Тому, що аероплян не

Д-Р ВАСИЛЬ ЛЕВИЦЬКИЙ.

Монастирок у Лісниках.

(Сумний свідок нашої байдужности).

У напівурядовім видавництві Олександра Чоловського і Богдана Януша: „Przeszłość i zabytki Województwa Tarnopolskiego" (Tarnopol, 1926. Nakładem Powiatowej Organizacji Narodowej) є ляконічна агадка про „b l o k e r a t y c z n y" в Лісниках та поміщена відбитка цієї т. зв. Чортівської Скали, але ближчих пояснень там нема мабуть тому, що з Чортівською Скалою вяжеться народній переказ, імовірно не по нутру видавців.

Монастирок у Лісниках належав до найстарших студитських монастирів нашої землі. Положений у прекрасній долині на захід від Бережан, окружений з усіх сторін лісами, отже закритий перед ворожими наступами, був рівночасно місцем освяченим, куди головно на Івана зїзджались на прощу люди з усіх усюдів. Монастирська церковця, якої голі останки, ніким не зберігані, стоять ще донині, була дуже оригінальна: мала вона загально вид хреста. Долішня основа хреста була цікаво подумана; довкола неї не було стін, лише вільне місце, підтримуване трьома стовпами по боках; на тих стовпах спочивала швайцарська ґалерія, що тягалася довкола долішньої основи хреста і була приблизно на 1 м. широка. Притвор чи бабинець, що містився в долішній основі хреста, був 5 м. широкий та м. довгий; над цілим притвором були приміщені хори, куди входилося або зовнішніми сходами, або внутрішніми, приміщеними у стіні. Середина хреста була властивою церквою; в лівім крилі був один вівтар для службебної відправи; праве крило було від середини церкви відділене стіною, де були лишень малі двері для переходу священика і прислуги. Саме-ж праве крило творило про себе самостійну каплицю, зі службебним вівтарем при середній стіні, напроти котрої були окремі двері для вірних, що збиралися на площі перед цею каплицею.

З цілої давньої минувшини поневіряється тут нині ще вівтарний образ правої каплиці, вівтарний образ лівої бічної нави і цілий іконостас. Донедавна були ще царські ворота, яких сьогодні вже нема.

Нині стоять тут лишень голі стіни. „Побожні християни", що винаймили собі тут пасовисько, позволяють своїм коровам заходити до середини і лишати там сліди, а деякі люди забирають і розбирають зі стін грубі дубові дилі для власного вжитку! І нема, на жаль, кому заопікуватися цими памятками старовини...

Побіч церковці стояла колись деревляна дзвіниця, з якої й сліду нема. В полудневій стороні від церковці на узгірю стояв колись скромний, деревляний, може й соломою пошитий монастирок з малим господарським забудуванням; тут проживало пересічно 5—6 черців-братів, з одним або двома черцями-священиками. На північ від монастиря на горі стремить чортівський камінь, де вирізблений розпятий на хресті Христос: якась стать, тепер уже невиразна, може якийсь черець-студит, що молиться під хрестом. Під скалою видна досі мала печера, де нині „побожні" християнські пастушки розкладають собі вогонь або забавляються по свому. Колись була та печера велика і могла вигідно примістити якогось черця-печерника, що лишав монастирок та йшов на самотні думи. На жаль, і ціла скеля полупана, позаростала мохом і легко можуть найтись люди, що позичать собі із скали камінь для своїх житейських потреб...

Колишні тутешні наші предки оповили це святе місце прекрасною леґендою: ворог-сатана, завидний на святе місце монастирка і на його святі й лічничі водяні джерела, які помагали на ріжні недуги, захотів знищити нашу церкву і засипати безслідно всі памятки нашої культури. Тому взяв велику скалу десь з півночи і ніс її, щоби нею завалити монастир і загатити цілу монастирську святу долину. Та коли вже зближався до здійснення своєї цілі і прийшов у монастирський ліс, нараз запіяв когут, сатана кинув скалу і мусів утікати; покинена скала розлетілася по монастирськім лісі, а її найбільший камінь повис на узгірю і досі грозить, що обірветься і завалить ще й ті сумні останки, які нам залишилися з XVII. століття.

Цей монастирок вивінований 12 морґами поля, луки і ліса. Мабуть був він відокремлений, тому, що наш студитський чин не мав іще у XVII. ст. такої доосередної організації, яку має нині; тепер майно монастирка приділено до парохії в Бережанах. Довгий час славилися ще монастирські відпусти в Бережанах і приносили парохії незбиякий гріш. Але останній старий парох занедбав з якоїсь невідомої причини давну традицію і вся відпустова енергія перейшла на празник польських оо. Бернардинів на св. Антонія. Наше духовенство задоволилося тим, що його Бернардини запрошували на Сл. Божі і проповіди, потрібні для стягнення греко-католицьких прочан. В останніх часах і цього вже нема: Бернардини і наші побожні відпустовці обходяться якось уже без нашого богослуження і без нашої проповіди...

Покійний бережанський парох годився був на те, щоб віддати оо. Студитам або оо. Василіянам їх монастир з цілим вивінуванням, якби вони схотіли відбудуватися. Не хочу входити в церковні справи. Може консисторія сама подумалаб над тим, чи не слід би вилучити монастирок у Лісниках від бережанської парохії і окремо його вивінувати, щоб монастир Студитів чи оо. Василіян міг тут справді іствувати. У всякому разі бережанські громадяни повинні негайно заняться останками цих наших памяток з XVII. століття, а духовні кола розвести опіку над святим місцем, заки його не відбудують, що було б дуже вказане, або не перевезуть цінніших памяток до музею.

Бережани, 17. травня 1928.

тів зі скорістю 120 км. на годину, він не міг зупинитися і швидко стратив табор розбитків „Італії" з очей. Однак за годину повернув назад, знизився до 50 метрів і побачив виразно людей, м. і. ген. Нобіле. Тоді, не найшовши відповідного місця, щоби вилядувати і не маючи бензини до дальших проб, допомічний італійський літак кинув для розбитків харчі, зброю, ліки, тютюн і новий акумулятор для радіоапарату та повернув до Кінгсбай. Завсе пропав безслідно Амундсен. Перелоблено одну радіо-телеграму, з якої виходить, що він був змушений на великому французькому аеропляні вилядувати в північній частині полярного моря, звідкіля взиває помочі.

ПІСЛЯ СТРІЛІВ У ЮГОСЛОВЯНСЬКІЙ СКУПШТИНІ.

(к) Наслідком кривавих подій у югословянській скупштині відбулася у столиці Хорватії, Загребі, велика демонстрація. Всі ресторани, каварні і крамниці на знак жалоби зачинені. У фабриці., яка не вивісила чорного прапору, демонстранти вибили всі шиби. Прийшло до сутичок поміж товпою та змобілізованим військом і поліцією. Не підлягає сумнівові, що вчорашні події в югословянському парляменті причиняться до зміцнення хорватського сепаратизму.

Окрім посла д-ра Бесарічка, котрий згинув від стрілів посла Рачіча на місці, таки в парляментарній салі, помер перевезений до шпиталю пос. Павло Радіч, стрічений брат відомого хорватського лідера Степана Радіча. Ранений Ст. Радіч підліг негайно операції, яка нібито вдалася. Так само оперовано четвертого хорватського посла д-ра Пернара. Король Олександер негайно після одержання вістки про події в скупштині відвідав ранених послів та тіла убитих. Пос. Ст. Радічові, який лежав саме на операційному столі, висловив співчуття. Югословянський уряд надіслав співчуваючого листа клюбові радикального демократичного бльоку, одначе клюб цього листа не приняв до відома. Рідня вбитих відкинула готовість уряду перевести похорони на державний кошт та досмертну платню для родин застрілених послів. Треба зазначити, що пос. П. Радіч залишив жінку і 8-го дітей.

ПРОТИ УКРАЇНСЬКОГО САМОСТІЙНИЦТВА.

(бк) Агенція АТЕ подає через Ригу з Харкова вістку, що з доручення Ц. К. КП(б)У уладжено в Харкові, Київі, Одесі й і. українських містах робітничі віча, на яких комуністи виступили проти самостійницької акції українців. На цих вічах урядові промовці протестували проти твердження, що, мовляв, Україна находиться під ярмом Москви. На всіх вічах у дуже напастливій формі урядові більшовицькі промовці нападали на голову УНДО д-ра Дм. Левицького за протикомуністичні і протиросійські уступи у вічевій його промові в соймі.

ЗЕМЛЕТРУС В НАДРЕНІЇ.

(бк) В Надренії відчуто землетрус, який викликав паніку головно в місті Кобленції.

КАТАСТРОФАЛЬНА ПОВІНЬ У ЛАТВІЇ.

(бк) Наслідком безперервних злив вих дощів вилляли в Латвії ріки. Повінь приймає щораз грізніший характер. На великих теренах жнива цілком знищені. Дотеперішні шкоди обраховано на близько 3 міл. франків.

Вічевий рух.

Справоздавчі віча в Равщині.

Дня 10-го червня п. р. відбулося велике справоздавче посольське віче в Камінці-Бобролях. Присутніх було 300—400 селян. Віче отворив голова Повіт. Організації УНДО п. Любомир Данилович. Реферат про політичне положення українського народу під Польщею виголосив посол Володимир Кохан. Посол Іван Лішнянський здав звіт з діяльности Українського Посольського Клюбу. Присутні вислухали обох рефератів з великою увагою і нагородили обох референтів невмовкаючими оплесками. Треба зазначити, що села Камінки — це до-недавна були [illegible] одначе тепер по виборах слідно рішучий зворот до націоналізму. Люди зрозуміли, що всі наклепи, кидані Хамом, Вальницьким, Пелехатим і іншими на національну організацію, були водою на польський млин і допомогли одинцї до вибору в 55 окрузі аж трьох поляків послів. Після ріжних інтерпеляцій присутні одноголосно одобрили діяльність УНДО й Українського Посольського Клюбу.

Організаційний рух.

Повітовий Народній Зїзд в Камінці Струмиловій.

Дня 26-го травня п. р. відбувся Повітовий Народній Зїзд делегатів камінецького судового повіту в Камінці Струмиловій. На Зїзд прибули сенатори Горбачевський, Бараник і Кузьмин та посли Вислоцький, Кузик і о. д-р Пелліх. На Зїзді були заступлені майже всі громади камінецького судового повіту, а також делегати з Буська. Наради отворив і привитав прибувших сенаторів і послів о. шамбелян Цегельський, якого вибрано предсідником Зїзду. Перший забрав голос сенатор д-р Горбачевський, який пояснив приявним ціль зїзду. Сенатор Бараник обговорив зміст і значіння правно-державної заяви, зложеної в соймі головою Клюбу д-ром Дм. Левицьким. Сенатор Кузьмин говорив про відносини польського уряду до селянства. Посол Кузик зложив звіт з діяльности Українського Парляментарного Клюбу, а посол Вислоцький обговорив міжпартійні відносини в краю. Вкінці пос. о. д-р Пелліх виголосив організаційний реферат. Усіх бесідників вислухали приявні з великою увагою і одушевленням, після чого розвинулася дискусія. Присутні ухвалили наприкінці одноголосно резолюції, висловлюючи повне довіря Українському Парляментарному Клюбові, протестуючи проти польонізаційного походу на нашу школу, проти кольонізації і т. д. Вибрано ширший Повітовий Комітет, до якого увійшли заступники всіх сіл камінецького судового повіту. Слід зазначити, що під оглядом політичної організа. . Камінка лишилася дещо позаду, на що склались передовсім невідрадні відносини між громадянами самої Камінки. Булоб бажано, щоб ідейні одиниці зпоміж камінецького громадянства взялися за інтенсивну політичну організацію, як це слідно вже у просвітній і кооперативній ділянці.

По широкому світі.

Конґрес англійських інвалідів із великої війни рішив зорганізувати у серпні маніфестаційну подорож до Франції на поля битви; з першою партією виїде наслідник престола.

У Мадриті проголошений королівський декрет, який приказує хоронити коней павших у бою з биками.

У Таліні відчинена гидрольогічна конференція балтійських країв.

У копальнях діамантів Йоганесбурга вибух страйк 5.000 робітників.

В автомобілевім випадку убитий ірляндський письменник Дон Бурн.

Робітничі союзи у Греції підготовляються до генерального страйку для піддержки домагань робітників із тютюнових фабрик. Уряд не хоче йти на уступки; готов ужити війська на випадок заворушень.

Число безробітних в Англії зменшилося за тиждень на 10.149 осіб.

НОВИНКИ

— Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплату просимо висилати безпосередно до Адміністрації, яка на місяць липень 1928 р. виносить 4.50 зол. Рівночасно повідомляємо, що на днях вислали ми вже письменні пригадки з поданням залеглостей. Дня 1. ЛИПНЯ здержимо безумовно дальшу висилку тим, що не вирівнають залеглости.

— З наших театр. справ. Дня 20-го п. м. відбулось засідання Надзірної Ради і дирекції Кооперативи Український Театр у Львові, на якому згідно із статутом переведено перевибір президії Ради. Головою Надзірної Ради вибраний знову ради. Провидник д-р Юліан Савчак зрікся свого становища заступника голови; першим заступником вибраний одноголосно д-р Кость Левицький, другим д-р Вол. Загайкевич; секретарем лишився Михайло Рудницький. Через вибір д-ра Костя Левицького, що є головою „Комітету Будови Театру", до президії Надзірної Ради „Кооперативи Український Театр", зроблений перший крок для зєдинення цих двох організацій в одну.

— **За тюремними кратами.** З Тернополя пишуть нам: З початком травня п. р. арештовано в Тернопільщині в громадах Чистилів, Глубічок Великий, Івачів Долішний, Івачів Горішний, Ігровиця, Малашівці, Проштин і в самому Тернополі близько сотню людей, здебільша молодих українських селян під замітом приналежности до комуністичної партії, себто під замітом злочину державної зради з § 58 і § 59 з. к. Арештованих ковано в кайдани — така парада у нас мусить бути! — і скованих ведено на поліцію. Між арештованими є колові кандидати Шаїнський і Пьорун з листи соймових кандидатів сельробу лівиці ч. 19 — обі з Чистилова та кількох левиків і жидів з Тернополя. Справа датується ще від кількох літ, ще з часів діяльности Михайла Білого, засудженого свого часу в Тернополі на кару смерти за переказу комуністичної брошури до перечитання, а опісля при другій розправі виправданого. Після поліційних реляцій Михайло Білий з Березовиці Великої і жиди-брати Вакси з Тернополя нібито основали революційний комітет в Тернополі і комуністичні ячейки по селах. Проти них розписано тепер стежні листи, очевидно без реального значіння, бо всі вони вже на Радянській Україні. Без сумніву — богато з поліційних реляцій покажеться казкою, як рівнож є вже нині безсумнівним, що велика більшість арештованих не має і не мала нічого спільного з комунізмом. Всі арештовані сидять досі у слідчій вязниці в Тернополі, а слідство проти них веде слідний судія Сеновович до ч. спр. Vr 634-28.

— **Іспит зрілости в прив. Семинарі СС. Василіянок у Львові** (вул. Потоцького 95) відбувся в днях 29. травня—2. червня під проводом візит. д-ра В. Левицького в присутности митр. Шептицького. Іспит зрілости зложили: Бараник Марія, Ванчицька Меланія, Вергун Текля, Верещинська Софія, Вітер Софія, Голембйовська Ольга, Грешак Анна, Грешак Марійка, Дригайло Катерина, Дудик Евгенія, Дужкевич Дарія, Дутчак Елеонора, Єднорог Анна, Запорожна Софія, Жук Марія, Йова Фільомена, Кассараба Олена, Клак Стефанія, Коцюмбас Марія, Ковалич Стефанія, Мидлик Володислава, Мищик Юлія, Палажій Ольга, Пелеська Анна, Підляшецька Софія, Посвілянко Наталія, Салдит Параскевія, Сваничська Леонтина, Скварок Марія, Сколець Антоніна, Слободин Ірина, Слободяник Евдокія, Слюсарчук Михайлина, С. Сосновська, Сидомія Павлина, Соха Стефанія, Стасів Марія, Терлецька Анна, Юрчук Зиновія, Якимович Марія, Ярош Івання, Ярошик Павлина, Яшишин Ольга. На 53 учениці, що зголосилися до іспиту зрілости, 2 не допущено, 6 перепало при письмнім, а 3 при устнім іспиті. Зложило іспит зрілости 42 учениць.

— **Дзвони з жидівської ліярні.** Пишуть нам: Подаємо до відома всіх інтересованих, що буцімто українська ліярня дзвонів у Станиславові під фірмою Володимира Магаса є на ділі власністю кількох жидів, а саме Сімона Бергера і його товаришів одновірців. Використовуючи патріотичні почування суспільности, згаданий Володимир Магас дає цій спілці свою фірму й агентів-наганяйів на села (у вишиваних сорочках) і поза тим з підприємством не має нічого спільного, бо фактичними власниками фірми є самі жиди. Подібні випадки роблення інтересів на українськім патріотизмі вже нераз бували і людей більш досвідчених нині вже тяжче в той спосіб натягати. Одначе загал все ще дається вводити в блуд і наражати на втрати.

— **Львівська хроніка.** На вул. Боніфратрів затроївся смертельно в ночі світляним газом 78-літній агент тов-а обезпечень Грінінгер; його жінку ще відратували. — Двох вояків із 40 п. п. у нічній суперечці на вул. Кльоновича порубали себе шаблями; слабший лежить у шпиталі, сильніший сидить у вязниці. — На фільварку на Сокольові поліція переловила цілу шайку злодіїв, що жили собі спокійно, вдоволені ріжною добичею.

— **Проти телефонних чисельників.** 24. червня в 10 год. перед пол. збираються на перші загальні збори телефонні абоненти у Львові у салі Технольог. Інституту на вул. Бурарда (біля Баторія). На зборах головним пунктом буде справа боротьби із телефонними чисельниками, які мають завести у найблизшім часі на зразок Варшави. Власники львівських телефонів хотять протестувати із зрозумілої причини проти надпрограмових оплат за телефонні розмови тому, що ніхто у Львові не розмовляє телефоном зайву скількість разів для самої приємности.

— **Боротьба за хліб** ведеться у Львові між магістратом і пекарями майже два місяця. Маґістрат обнизив від учора ціну хліба на 3 сот. і 5 сот., а пекарі зробили збори і вислали делеґатів із протестом до воєвідства. Чи дійде до посередніх цін невідомо; покищо пекарі продають хліб по старій таксі.

— **Несподіване звільнення.** Львівські присяжні судді признали невинним Дубінського-Перкача, що в лютім убив свого товариша професійного злодія Івана Кураша-Кізі. 6 із них на 10 відповіло, що він стріляючи робив це в необхідній обороні.

— **Щуролов.** У кольбушівськім повіті обдурив наївних людей (між іншими і інтелігентів) ряшівський громадянин Франц Желязко, що придумав собі дотепну професію: каже, що знає спосіб як нищити щурі. Він робить це так: маже в хаті діри якоюсь дивною мазею, бере 40 зол. задатку за працю, яка варта 80 зол. і каже, що за два тижні вернеться по решту, коли не буде в хаті ніодного щура. Щурі показуються надалі, але Желязко ні, — хіба в іншім місці. Щуролов він слабший, але грошелов першорядний.

— **Ріжні вістки.** У півд. Африці, провінції Танґаніка відкрили нові багаті діямантові поля. Один найдений там діямант має 41 каратів. — У Ленінграді почався міжнародній аероарктичний конгрес при співучасти Нансена і інших учених і чужинних мандрівників. — У Берліні перестав виходити націоналістичний денник „Берлінер Міттаґ" наслідком фінансових труднощів. — У Кайдановi (СРСР) 18-літня сільська дівчина застрілила підчас відправи богослуження священика; причина політична. — Підчас вистави мандрівного цирку в Пітсвіль (Пенсильванія) завалилась деревляна ґалерія; 50 дітей убитих. — У Торонто (Канада) бандити ограбили почтову касу з 100.000 дол., перевожені автом. — Французькі монархісти-студенти побили у паризькій Сорбоні слухачів-муринів на знак патріотичного протесту. — На одній великій фабриці в околиці Женеви найдено 83 бомби, начинені „жовтим газом" — фосґеном. Бомби доставили до Швайцарії підчас війни; їх потопили в женевськім озері з великою обережністю.

— **Віденська сензація.** Бувш. співробітник віденського „Наес Вінер Журналь" Пефль застрілив на судовій салі редактора цього часопису Бруна Вольфа, якого батько теж є редактором. Вольф склав зізнання проти Пефля, що він на становищі економічн. відділу „Нае Вінер" піддержував звязки з поліцією, використовуючи їх для ріжних брудних справ. Переведений у свій час мировий суд ствердив, що закиди проти Пефля були основані.

— **Париська сензація.** У Парижі гостить тепер два російські театри і один німецький у звязку з міжнародним театральним „фестівалем". Організатором цих міжнародніх театральних змагань є директор париського „Одеону" великий актор і режісер Фірмін Жеміє. На бенкеті у честь російських акторів Жеміє висловився досить критично про рівень сучасної французької драмат. творчости. На це драматурґ Бернштайн відповів гострою статтею, кинувши підозріння, що Жеміє є платним німецьким агентом. Яка відповість на це Жеміє досі невідомо. У всякому разі становище Бернштайна не є дуже приємне. Бернштайна бойкотували якийсь час за дезертирство і проти його пєси „Після мене" демонстрували в перших днях війни так сильно, що її не допустили на сцену. Бернштайн має старі порахунки з Жеміє як директор театру.

— **Пекін щез.** Китайський уряд за приказом радянського уряду змінив [illegible] теперішню назву міста „Пекін", заступивши її новою „Пей Пін(г)", а столицею зробив місто Нанкін. Все на те, щоби діти мали в школі нові клопоти з географією.

— **Школа фортепяну та цитри п. Ірини** [illegible] та Ірини Данек улаштовує 24-го червня в год. [illegible] попис своїх учениць [illegible] у великій салі Технольог. Інституту [illegible] [illegible] ту. Бурарда 3. [illegible] [illegible] [illegible] зкола. вул. Романовича 22.

— **З Українського Наук. Інституту в Берліні** повідомляють нас, що дня 22-го травня відбувся виклад проф. Д. Дорошенка (німецькою мовою): „Розвиток української історичної ідеї від кінця 18-го стол. до нинішнього дня“.

— **Друкарський чортик** зробив таку помилку у вчорашній програмі концерту для вшанування М. Копибинського: у 2-ій точці пропущено при Меєрбері твір „Prophet-Fides“ і автора опери V studni“, яким є чеський компонітор Бльодек. — яким є чеський компонітор Бльодек. — В статті „За океаном“ у першій замітці пропущено одно речення: „Майно У. Н. Союзу в літочому департаменті виносило 129.780.23 долярів“.

— **З приводу надсподіваної дорожнечі** скір на футра, прошу спішитися зі замовленнями нових футер і репарацій та перефасонованням жіночих футер, і вже літом віддати до робітні П. Карпика Львів, Курякова 11а. 2422 9-10

Театри.

Міський великий театр:

22-го г. 7·30 веч. „Далека царівна“ Ростана.

21-го г. 7·30 веч. „Відправа грецьких послів“ Кохановського (премієра).

Міський „Театр Новин“:

22-го г. 8. веч. „Доллі“.
23-го г. 8. веч. „Доллі“.

КІНА.

„Аполльо“: „Той, якого ніхто не знає“ і „Шулерка“.

„Лев“: XI. заповідь: Не женись!

„Палас“: „Для щастя дитини“ і „Білий курин“.

„Фатаморгана“: „Чарлс Чаплін боксером“ і „Заверниголова мушия“.

„Байка“: „Пат, Паташон і кит“.

З безконечної черги.

Перед політичним процесом у Тернополі.

Перед орікаючим трибуналом окружного суду в Тернополі відбудеться в першій половині липня ц. р. карна розправа проти українських студентів вищих шкіл Яврозіка, Куницького і Ванька та проти цілого ряду інших молодих українців — між ними і проти Ольги Стешавівної з Березовиці Великої, обвинувачених за злочин шпіонажі з § 67 к. з. Всі вони сидять уже девять місяців у слідчій вязниці.

Ціле слідство проти них ведено тільки в напрямі злочину державної зради з § 58 і § 59 к. з. Аж при виготовлюванні акту обвинувачення скваліфіковано проступок обвинувачених не як державну зраду, але як шпіонажу, а це без сумніву на припоручення надпрокуратури у Львові і представника військового штабу генерального.

Для тих, що знають аркани польської кримінальної політики у відношенні до українців, не є тайною, чому настала така нагла метаморфоза в карно-правній оцінці проступку обвинувачених. Сталося це з тої причини, щоб не пристосовано до обвинувачених, як не підносили українські посли у теперішній сесії польського сойму, нового амнестійного закону, бо як відомо, амнестія до шпіонажі не відноситься.

Оборону головних обвинувачених у цьому процесі обняв посол д-р Степан Баран з Тернополя.

Дописи.

ТРУСКАВЕЦЬ. (Посвячення будинку „Сільського Господаря“). Дня 3. червня ц. р. в перший день Зелених Свят, відбулося в Трускавці посвячення будинку „Сільського Господаря“. Посвячення довершили о. крил. Мартинович, що покинув Перемишль і став парохом Тустанович, о. сов. Лішинський, парох Борислава, о. Юліян Адріянович, катехит шкіл в Тустановичах, о. Евген Коленський, катехит гімназії в Самборі й о. Майба, катехит шкіл в Бориславі. По посвяченню виголосив привітну бесіду до присутніх і делегатів о. Іван Валюх, парох Трускавця і голова місцевого „Сільського Господаря“. Бесідник зазначив у своїй промові, що ініціятори і ті, що доверщили будівлю з а ними й ціле громадянство Трускавця, особливож селянство й робітництво, пішли по лінії Заповіту генія України: „В своїй хаті — своя правда і сила і воля“! Дотична будівля — це лиш символ і мініатура величавої будівлі, якою буде українська Держава. Опісля бесідник привитав присутніх гостей і делегатів, як другів на шляху до зреалізування великої ідеї. На салю внесено „Пропамятну Книгу“, в яку вписували свої назвища учасники свята і складали при цім жертви на покриття коштів будівлі. Разом зібрано тоді 1407 зол. 60 сот., в чому більшою жертвою був дар Союзу Кооператив в сумі 250 зол. З черги слідувало святочне принятя. В просторій, на европейський лад упадженій салі засіли селяни, робітники, інтелігенти світські й духовні, населення місцеве і гості та делегати Парляментарної Репрезентації в особах послів: Блажкевича і Антона Максимовича, президент Союзу Кооператив інж. Павликовський, інж. Максимович з Борислава і ін. В часі принятя промовляв посол д-р Блажкевич, який вказав на економічне визволення як на передумову політичної волі. Від Союзу Кооператив промовляв дуже гарно інж. Павликовський. Палко, пориваюче говорив о. Коленський, який зложив привіт іменем самбірського громадянства, вказуючи на жертвенність Трускавця не лиш льокальну, але й загальну, чого доказом ті численні жертви, що звідси йшли на „Народній Дім“ у Самборі. Іменем місцевого селянства зложено привіт Парляментарній Репрезентації, після чого співав хор. У відповідь промовляв ще посол д-р Блажкевич, дякуючи селянству за привіт та вказуючи на потребу йти йому поруч інтелігенції, мозку народу. Опісля п. Гута, місцевий громадянин і інж. вказав на патріотизм і людяність послів (м. и. пос. Антін Максимович не лінувався зайти до дому інваліда Вас. Фарисея, і виробити йому інвалідську ренту). Пос. Антін Максимович підносив солідарність громадян при виборах. П. Зінко з Добростова зложив привіт від тамошніх товаришів. — Крім цього наспіли письменні привіти від Земельного Гіпотечного Банку у Львові, від Народньої Торговлі у Львові і від о. посла прал. Куницького з Варшави. В часі посвячення і святочного принятя співав хор „Сурма“ під дірігентурою п. Осипа Біласа, переважно народні пісні; з церковних пісень звертало увагу дуже гарно хорово опановане: „Царю Небесний“. В день посвячення українські будинки були удекоровані жовто-синіми прапорами. **Гість зпоза Трускавця.**

БУСЬК. (Курс шиття і крою.) Заходом Кружка „Рідної Школи“ УПТ в Буську відбувся цього року від 1-го березня до 30. травня перший курс шиття і крою. Курсом проводила висланниця „Союзу Українок“, учителька п. Кліщева Павлина зі Львова, яка вложила дуже багато труду в цей курс. На курс зголосилися дівчата: 5 з Купча, 5 з Побужан, 1 з Журатина, 3 з Красного, 1 з Гумниськ, 2 з Чанижа й 9 з Буська — разом 26. З того 22 покінчили цілий курс, а 4 учасниці покинули його наслідком недостачі гроша. На курсі навчилися дівчата краяти і шити жіночі й діточі одяги. Дня 27. травня ц. р. була вистава робіт курсисток і громадяни Буська (не лише свої, але й чужі) подивляли успіхи праці п. Кліщевої Павлини, під проводом якої учениці вивязалися якнайкраще зі своїх завдань. Підчас вистави відсвітлено Старшину Кружка враз з учасницями курсу. Дня 30. травня закінчено урядово курс Богослуженням в церкві св. Параскевії в Буську. По Богослуженні зібралися всі курсантки в бурсі на Греблі, де в присутности Старшини Кружка о. сов. Сильвестер Калинович подякував п. Кліщевій за її працю. Промова була дуже сердечна й учасницям витиснула сльози з очей. Крім того дякували й учениці своїй учительці, яка по словам секретаря Вороновського Вас. зміла собі так зєднати своєю солідністю всі учасниці, що весь час панувала на курсі гармонія, хоч на нім було заступлене і місто й село, і богаті й бідні, і українки й не-українки. Після того роздано учасницям посвідчення укінчення курсу. Старшина Кружка постановила продовжати осеню курс кулинарства і заложити кооперативу.

Зі спортового життя.

Україна—Екран.

Реванжові змагання між цими дружинами відбудуться в неділю 24. п. м. на грищу „Гасмонеї“ за Личаківською рогачкою. Початок змагань уже з год. 8·15 рано.

Европейські мистці копаного мяча.

До цього часу такі клюби поодиноких держав здобули мистецтво в копанім мячі: Бельгія — клюб „Беершот“ (з Антверпена), Англія — „Івертон“ (чашу здобув „Блекберн Роверс“), Франція — „Стад Франте“ чашу здобув „Ред Стар Олімпік“), Голяндія — „Феєноард“, Югославія — „Градіянський Клюб“ (Загреб), Австрія — „Адміра“, Швайцарія — „Грасгоперс“ (чашу „Сервет“), Швеція — „Ергріт“ (13-ий раз!), Шотляндія — „Глєсгов Ранджерс“, Еспанія — „Барцельона“, Чехословаччина — „Вікторія Жіжков“, Мадярщина — клюб ФТЦ.

ОПОВІСТКИ.

Вписи до всіх кляс 7. клясової всенародньої дівочої школи ім. Шевченка у Львові (вул. Мохнацького ч. 12) починаються дня 20. червня ц. р. Відбуваються що дня від 8—1 години рано і від 3—5-ої пополудні в канцелярії школи. Нові учениці мусять предложити метрику уродження, останнє шкільне свідоцтво і посвідку щіплення віспи. З огляду на те, що паралельних кляс в сім році не творимо, радимо зголошувати дитину завчасу до вписи, бо відтак може не буде місця. Наша школа — одинока українська більшеклясова дівоча школа У. П. Т. на дільницю Стрийську, Галицьку, Личаківську і Середмістя, тому обовязком кождого свідомого Українця, кожної матери Українки є: тільки до неї вписати свою доню.

Бідні, а пильні учениці можуть бути звільнені від шкільної оплати частинно або й зовсім. — Від Управи Школи. 2488 2—4

Вписи до І. і ІІІ. кляси української гімназії в Долині приймає Управа Рідної Школи в канцелярії гімназії щодня від год. 10-12. Вступні іспити до І. кляси відбудуться дня 25. VI. ц. р. 2485 3—3

Важне для львівських священиків. Заходом свящ. тов. „Єдність“ відбудеться в пятницю дня 22. червня ц. р. в салі консисторських засідань (пл. св. Юра 5) в год. 6. вечером відчит Всв. о. ректора Д-ра О. Сліпого на тему: „Враження із подорожі по Франції, Бельгії і Голяндії“. Проситься всіх священиків о численну прияву. — Виділ. 2501 2—2

20-літний зїзд матуристів української гімназії в Тернополі з року 1908 відбудеться дня 10. липня ц. р. в Тернополі. Збірка в год. ½ до 9. рано в давному будинку гімназії при вул. Валовій. Всіх Товаришів запрошуємо до участи в цьому зїзді. Зголошення просимо присилати до 1. липня на адресу Д-ра Романа Слюзара, адвоката в Микуличинах. — о. Микола Бріль, Д-р Роман Слюзар, Роман Цегельський. 2499 2—3

В прив. Семинарії учит. жіночій СС. Василіянок з повними правами прилюдности в Яворові відбудуться на днях 26, 27 і 28. червня вступні іспити на І. курс, вступні іспити на ІІ., ІІІ. і IV. курс на днях 28. і 29. червня. До іспиту треба предложити: а) метрику хрещення, б) свідоцтво здоровля від фізика, в) послідне шкільне свідоцтво. — Зголошення до Інтернату приймають СС. Василіянки. — Дирекція. 2497 2—2

Реколекції для учительок і жінок священиків. В монастирі СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького ч. 95 відбудуться реколекції для учительок і жінок священиків від дня 3. липня вечером до 7. липня рано 1928 р. Зголошення проситься надсилати до Ігуменату СС. Василіянок, Львів, вул. Потоцького ч. 95. Оплата виносити буде 4 зл. денно. 2520 1—3

Вистава ручних робіт, які виконали учениці СС. Василіянок у Львові, буде відкрита при вул. св Марка ч. 20. 1. пов. в днях 25, 26 і 27. червня ц. р. в годинах від 9-ої до 1-ої передпол. від 4-ої до 7-ої попол. 2516 1—1

Вписи до школи вправ при III. Державній Семинарії у Львові відбудуться в днях 28, 29 і 30. червня 1928 р. від год. 9—12 і 4—6 в старім поміщенні школи в духовній семинарії від вул. Сикстуської. Від вересня дістає школа прегарне поміщення в середмісті Львова при вул. Кадецькій, ч. 6, біля Ремізи, а що наука є безплатна і ведена дуже добрими вчительськими силами, має дирекція школи надію, що родичі середмістя і шестої дільниці громадно впишуть свої діти до цеї школи. Число дітий в клясах є обмежене до 25 найбільше, тому належить з вписами спішити. — о. Юліян Дзеровин, директор Учительської Семинарії. 2518 1—3

З приватних мужеських учительських семинарійних курсів „Рідної Школи“ у Львові. В звязку з перенесенням від 1. вересня ц. р. семинарійних курсів до власної домівки при вул. С. Хшановської ч. 9/11. продовжується речинець вписів на семинарійні курси I—IV до дня 1. липня. Вступні іспити можна здавати від дня 28. червня до дня 2. липня в дотеперішнім будинку при вул. Крупярській ч. 15. — Рівнож приймається вписи на однорічний Кооперативний Курс при учительських семинарійних курсах. — Антін Крушельницький, управитель 2519 1—3

„**Просвітянський Театр**“ комунікує, що грати буде: в Угнові в днях 22. до 25. ц. м., в Річиці (пополудни) дня 24. ц. м., в Хлівчанах дня 26. ц. м., в Люпах Великих від 27. ц. м. до 1. липня, в Бутинах (пополудни) 1. липня, а в Жовкві в днях 2. і 3. липня ц. р. 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів Ринок ч. 10.